

Une saison en France

Direcció: Mahamat-Saleh Haroun

País: França (2017)

Fitxa tècnica

Guió: Mahamat-Saleh Haroun **Gènere:** Drama **Durada:** 100 min **Interpretació:** Sandrine Bonnaire, Eriq Ebouaney, Bibi Tanga **Fotografia:** Mathieu Giombini **Música:** Wasis Diop **Productor:** Florence Stern **Producció:** Pili Films, ARTE France Cinéma, Canal+, Ciné+ **Llengües:** Francès amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Abbas fa 19 mesos que viu als afores de París amb el seu fill de 12 anys i la seva filla de vuit. Amb el seu germà Etienne, van fugir de Bangui, capital de la República Centreafricana, després del començament de la guerra civil, durant la qual la dona d'Abbas va ser assassinada. Al seu país, treballava de professor en un institut, i el seu germà, de catedràtic de filosofia; ara, Abbas treballa al mercat i Etienne és guarda de seguretat. Abbas encara somia la seva dona, però ha conegut Carole i ha començat una relació amb ella; Carole intenta ajudar-lo a superar els seus traumes. Quan la seva petició d'asil polític és denegada, Abbas necessita el suport de Carole més que mai, ja que la seva família s'enfronta a l'amenaça de la deportació. (filmaffinity.com)

Crítica

'Une saison en France': un sol·licitant d'asil enamorat

2017.09.11 - TORONTO 2017: En el seu primer film rodat a França, l'aclamat cineasta txadià Mahamat-Saleh Haroun signa un íntim drama romàntic sobre els problemes dels refugiats

Mahamat-Saleh Haroun és probablement el cineasta txadià de més prestigi. Després de debutar el 1999 amb el documental premiat a Venècia *Bye Bye Africa*, va prosseguir la seva ascensió a la fama i va guanyar el premi especial del jurat de la mateixa mostra amb *Estación seca (Daratt)* (2006). Quatre anys després, va recollir al seu pas per Canes el cobejat premi del jurat per *Un hombre que grita*. El seu setè llarg, ***Une saison en France***, s'ha estrenat mundialment a la secció Special Presentations del 42è Festival Internacional de Cinema de Toronto.

Abbas (**Eriq Ebouaney**) fa 19 mesos que viu als afores de París amb el seu fill de 12 anys i la seva filla de vuit. Amb el seu germà Etienne (**Bibi Tanga**), van fugir de Bangui, capital de la República Centreafricana, després del començament de la guerra civil, durant la qual la dona d'Abbas va ser assassinada. Al seu país, treballava de professor en un institut, i el seu germà, de catedràtic de filosofia; ara, Abbas treballa al mercat i Etienne és guarda de seguretat. Abbas encara somia la seva dona, però ha conegut Carole (**Sandrine Bonnaire**) i començat una relació amb ella; Carole intenta ajudar-lo a superar els seus traumes. Quan la seva petició d'asil polític és denegada, Abbas necessita el suport de Carole més que mai, ja que la seva família s'enfronta a l'amenaça de la deportació.

Une saison en France és un dels treballs més accessibles i contemporanis de Haroun, que també va escriure'n el guió. La seva filmografia es compon principalment de drames polítics ambientats al Txad, i aquest és el seu primer drama rodat a França. En comptes d'abordar la guerra i les seves raons, se centra en les conseqüències socials d'un conflicte civil. Abbas és "només" un altre refugiament, un vidu que ha de sobreviure i sustentar els seus fills. Sense importar la seva anterior condició i funció social al seu país d'origen, ara s'ha d'enfrontar a un enemic diferent contra el qual no pot lluitar: el sistema és més poderós que ell, i la decisió d'un tribunal podria literalment obligar-lo a emigrar de nou. Això és el que desborda les seves emocions, la incapacitat de lluitar contra alguna cosa que sembla més gran i més cruel que la mateixa guerra. Només Carole pot salvar-lo, però fins i tot ella té poques opcions.

Haroun signa un drama sensible que es basa en una narrativa clara i lineal, i els personatges de carn i ossos interpretats per Eriq Ebouaney (*El reino de los cielos*, *La Horde*) i l'aclamada actriu francesa Sandrine Bonnaire formen una parella que ha de donar-se suport mútuament per vèncer una realitat que sembla més forta que el seu amor. El fet que el focus temàtic estigui en la lluita constant dels personatges fa que en alguns moments la història sigui massa esquemàtica, i hi ha una tendència al melodrama que pot resultar excessiva. Però el drama hi és, i resulta molt rellevant, ja que la pel·lícula aborda problemes socials que no se circumscriuen a França, sinó que són universals.

“Une saison en France”: premis i seleccions principals

Festival Internacional de Cinema del Caire 2017

Nominada a Piràmide d'Or a la millor Pel·lícula

Festival Internacional de Cinema d'Istanbul 2017

Nominada a la competició de Drets Humans

Mahamat-Saleh Haroun

Filmografia com a director

2017 *Une saison en France*

2016 *Hissein Habré, une tragédie tchadienne* (documental)

2013 *Grigris*

2010 *Un homme qui crie*

2008/II *Expectations* (curt)

2008 *Sexe, gombo et beurre salé* (pel·lícula de TV)

2006 *Daratt*

2006 *Kalala* (documental)

2004 *Scénarios d'Afrique: L'arbre et le vent* (curt)

2004 *Scenarios from Africa: African Solidarity* (curt)

2002 *Abouna*

2001 *Letter from New York* (curt)

1999 *Bye Bye Africa* (documental)

1998 *Un thé au sahel* (curt)

1997 *B 400* (curt)

1995 *Bord' Africa* (documental)

1995 *Goï-Goï* (curt) (com a Mahamat Saleh Haroun)

1995 *Sotigui Kouyaté, a modern griot*

1994 *Maral tanié* (curt)

Biografia

Mahamat-Saleh Haroun va néixer al Txad i es va instal·lar a França, on va estudiar cinema i va treballar com a periodista. El 1999, va dirigir *Bye Bye Africa*, Premi a la Millor Primera Pel·lícula al Festival de Venècia. El seu segon llargmetratge, *Abouna* (2002), va ser seleccionat a la Quinzena de Realitzadors. El 2006, la Mostra de Venècia li va atorgar el Premi Especial del Jurat per *Daratt*, i el Museu d'Art Modern (MoMA) de Nova York li va dedicar una retrospectiva. El 2010, *Un hombre que grita* (*Un homme qui crie*), en Competició a Canes, va guanyar el Premi del Jurat. Aquell any, Haroun rep el Premi Robert Bresson al Festival de Venècia, així com el "Premi Humanidade" a la 34 Mostra de São Paulo, al Brasil. El 2013, va competir novament a Canes amb *Grigris*, i la UNESCO li va atorgar la medalla Federico Fellini.

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

